

в смълчания бряг. Само отвреме на време, като съдржани въздишки, долитаха плисъците в близките скали. Откъм морето долетя песен. Това беше песен на трудолюбив младеж, и в неговия тънък писклив глас звучаха много надежди и много радост. Душата му преливаше от доволство. Но песента секна ненадейно, както ненадейно беше прозвучала, и над морето пак настъпи дълбоката и упоителна тишина на незабравимата вечер.

Орфей бръкна в пазвата си и напипа малката дървена свирка. Душата му кипеше от възторг и вдъхновение. Той искаше да изсвири нещо за това спокойно безбрежно море, за тези прости, добродушни хора, за техния тежък труд, за честността им, за любовта им към свободата. Но Кир, който не го изпускаше от погледа си, разбра и го сбута внимателно по хълбока. Орфей въздъхна дълбоко и изтегна схванатите си крака. После, преди да си легнат, той го отведе към пясъчната ивица на малкото заливче и го сгълча.

— Та ще чуе ли някой от ония? — завъртя небрежно глава Орфей като посочи нататък, дете предполагаше, че се намира столицата на жестокия владетел.

— Ти свириш толкова хубаво, че веднага ще се разчуе, а някоя лодка ще отнесе мълвата чак в столицата! — натърти Кир.

— Едва ли някой ще мине от тук! — усмихна се Орфей.

— Случаят помага и на доброто, и на лошото! — отговори мъдро и напътствено Кир. — На добрия случай помагай, а от лошия се пази като от огън.

Чуден беше този Кир! Той беше смел и жизнерадостен като младеж, и мъдър като старец. Орфей започна да си приповтаря на ум неговите мъдри